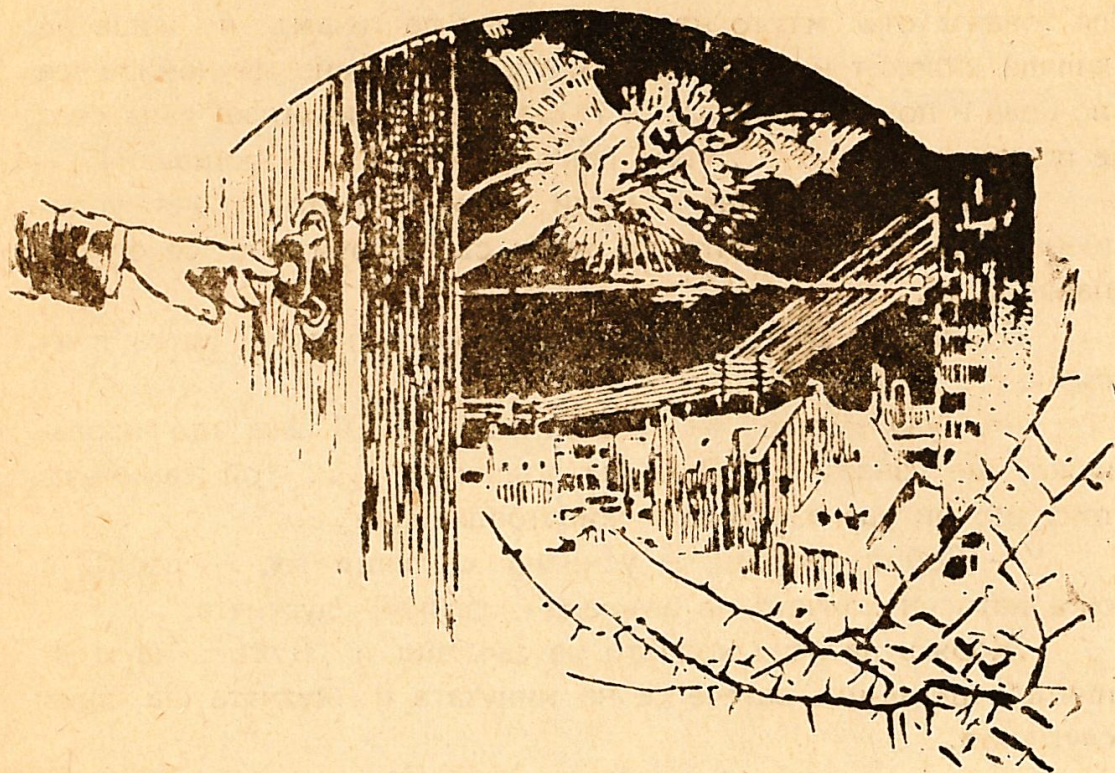

„На баща ти бѣше потрѣбвало да говори по телефона — и азъ полетѣхъ по жицата“).

— Да, азъ имамъ страшна сила, — продума „Духътъ на мълнията“, — но все пакъ сега човѣкътъ ми е вързалъ ржцѣтъ и нозѣтъ. И сега понѣкога си върша щото искамъ: убивамъ хора, паля дървета и кжщи, но то е рѣдко... Сега повечето трѣбва постоянно да работя, като ратай, на васъ, хората; и вагонитѣ на трамвая да карамъ, и кжщитѣ да освѣтявамъ, и по телефоннитѣ и телеграфни жици да тичамъ по ваша заповѣдь!... Отъ работа не мога да си отворя очитѣ...

— А кой е виновенъ, че имашъ толкова работа? ... — очуди се Жоржъ.

— Кой? — азъ самъ!... — извика съ досада „Духътъ на мълнията“. — Азъ ти казахъ вече, че страшно обичахъ да плаша хората и животнитѣ. Веднажъ видѣхъ едно момче да стои на прозореца. Азъ влѣзохъ при него и изгорихъ кжщата имъ... Право, азъ тогава се насмѣхъ до ситостъ... Но момчето порастна, дълго врѣме се учи и изучи моята сила и моето родословие... И най-накрая то сплучи по миренъ начинъ да ме накара да му се подчиня. То само ме накара да слѣза при него — и ту да му свѣтя, ту да му тег-